

og konservativ Side vil forstaa den saaledes, at saa skal vi berede os til og stole paa et effektivt Forsvar, synes jeg unægteligt, at det er den besynderligste og mest fornuftstridende Lære, man søger at drage af Verdenskrigen, thi ved at gaa den Vej kommer man i Virkeligheden bort fra Neutraliteten. Det hedder, at vi skal føre et henholdende Forsvar, indtil der kommer Hjælp, men derved er vi saa langt borte fra Neutraliteten som overhovedet muligt. „Indtil der kommer Hjælp“, ja, det vil sige, indtil den eller de Magter, der mener, at det vil være tjenligt for deres militærpolitiske Interesser at skride ind mod den, som angriber os, bliver vore Forbundsfæller, ganske uanset om dette er i den mest skærende Modstrid med vore Sympatier og Interesser. Det er, hvad jeg før har betegnet den tilfældige Alliancepolitik, som efter min Mening er værre end den almindelige Alliancepolitik, hvor man paa Forhaand søger at træffe en Ordning og at skaffe sig Forbundsfæller. Men her lader man det gaa paa bedste Beskub; man præsterer et „effektivt“ Forsvar, og da man ved, at det ikke kan klare sig, stoler man paa, at en eller flere Magter kommer os til Hjælp, og de bliver da vore Forbundsfæller. Det blev af den højtærede Forsvarsminister meget stærkt fremhævet, at det, man fra hans og Regeringens Side tilsigtede, var Neutralitetspolitik, en ubrødelig Neutralitetspolitik, og jeg tvivler heller ikke om, at dette er den højtærede Forsvarsministers personlige Opfattelse, men givet og klart er det, at følger man den Militærpolitik, der er angivet i de foreliggende Lovforslag, vil man ikke kunne drive Neutralitetspolitik, saa føres man, eller man fører egentlig sig selv bort fra Neutraliteten og ud i den tilfældige Alliancepolitik.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich og det ærede Medlem Hr. Nørskov er uenige angaaende de saakaldte Linieskibe, og jeg maa sige, at jeg er enig i den Argumentation, som det ærede Medlem Hr. Ulrich fremkom med om Linieskibenes fuldkomne Utjenlighed og fuldkomne Ubrugbarhed, men jeg gaar et Skridt videre og siger, at ogsaa efter den Ordning, det ærede Medlem vil have truffet, vil den danske Flaade i Fremtiden være fuldkommen afskaaret fra, fuldkommen uegnet til at løse krigsmæssige Opgaver. Forholdet er nemlig det, at bortset fra denne Uenighed med Hensyn til Linieskibene, er der jo Enighed mellem det ærede Medlem Hr. Nørskov og det ærede Medlem Hr. Ulrich om, at Flaaden skal kunne løse For-

svarsopgaver, skal kunne præstere et effektivt Forsvar, skal kunne hindre en Landgang af fjendtlige Styrker. Der er imidlertid det ejendommelige — jeg tror, at allerede det ærede Medlem Hr. P. Munch har nævnt det —, at de kommanderende Generaler har en ganske anden Opfattelse; de siger, at det vil Flaaden aldeles ikke være i Stand til; skønt, som de siger, man ved, hvor offervillig Flaaden og dens Personel er, vil det være ganske umuligt at løse de Opgaver, som Flaadeplanen stiller.

For det ærede Medlem Hr. Nørskov er hans Syn paa de saakaldte Linieskibe fuldkomment skæbnsvangert, thi denne stolte Benævnelse fører ham ind paa Drømmerier om de Tider, da Danmarks Flaade kunde beherske Østersøen. Hans Betragtninger drejede sig væsentligst om, hvad Flaaden havde præsteret i tidligere Tid, og han naaede helt tilbage til Christian den Fjerde. — Maa jeg i denne Sammenhæng indskyde en Bemærkning i Anledning af, at den højtærede Forsvarsminister mente, det vilde være en pinlig Opgave for mig at udtale mig mod Venstres Flaadeforslag, fordi jeg altid havde interesseret mig stærkt for Flaaden. Ja, det har jeg, men jeg maa sige, at det, jeg her søger at forfægte, er at faa fastslaaet, hvad den danske Flaade nu i Forhold til tidligere formaar at udrette. Det er sikkert gaaet adskillige ærede Medlemmer, som det gik mig i min Barndom: naar man læste de smaa historiske Lærebøger, saa man, at vi sejrede egentlig altid, men naar vi sluttede Fred, gik det i Regelen galt, og jeg syntes den Gang, det var en blodig Uretfærdighed; jeg kunde ikke forstaa, hvorpaa det beroede. Det var først senere, det gik op for mig, at det var, fordi vi førte en Udenrigspolitik og en Militærpolitik, der laa over vore Kræfter, og det er den Politik, som blev indledet eller i hvert Fald drevet af Christian den Fjerde. Det ærede Medlem Hr. Nørskov var saa overordentlig begejstret for Christian den Fjerde, i hvert Fald fremhævede det ærede Medlem meget stærkt, hvilke Opgaver Flaaden løste paa hans Tid; det ærede Medlem naaede nu ikke helt op til, hvad der skete i den sidste Krig inden Freden i Brømsebro, men den Periode, han særlig havde sin Opmærksomhed henvendt paa, var, saa vidt jeg forstod, Perioden under Trediveaarskrigen. Christian den Fjerde drev imidlertid netop en Militærpolitik, der var over vore Kræfter, skønt den danske Flaade den Gang kunde løse ganske andre Opgaver end nu om Stunder, og Resultatet viste sig ved Freden i Brømsebro 1645.